

Τί εἶνε θαύμα; Κάθε συμβάν, τὸ ὁποῖον ἐπέρχεται ἀπροσδόκητα, ἐξαφνικά, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ οὔτε μὲ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν τούς νόμους οὔτε μὲ τῆς διανοήσεως τὴν δύναμιν. Ὅπως εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, ἔτσι καὶ εἰς τὸ θαῦμα δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ἀπόλυτον. Ὅλα εἶνε σχετικά, καὶ ὅλα εἶνε ἀνάλογα πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὴν μὀρφωσίν του, πρὸς τὸν πολιτισμὸν του. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοὺς πρωτογόνους, βαρβάρους, ἀπλοϊκοὺς ἐκλαμβάνεται ὡς θαῦμα, ἐξηγείται εὐκόλα ἀπὸ τοὺς μορφωμένους. Ἡ ἀστραπή καὶ ἡ βροντή, πρὸ τῶν ὁποίων ἐμειναν ἐκστατικοὶ καὶ περιφρονοὶ οἱ πρόγονοί μας, κατανεμητὰ σήμερα καὶ ἀπὸ τοὺς μωβητὰς ἀκούων τῶν δημοτικῶν σχολείων. Ὅσον ἡ ἀνάπτυξις προχωρεῖ, τόσο καὶ ὁ ἀριθμὸς ὁμοιωμένων θαυμάτων γίνεται μικρότερος. Ἐνὰς περιηγητὴς εὐρέθῃ μίᾳ φορὰ μεταξὺ ἐλαφριωμένων ἀνθρωποφάγων. Εἰς τὰς στιγμὰς αὐτῆς τῆς ἀπελπίσεως μὲ μίᾳ χειρονομίᾳ ἔβγαλε στὴν παλάμη του τὸ τεχνητὸν του μάτι. Καὶ οἱ κανίβαλοι ἔπεσαν καὶ τὸν προσεκύνησαν καὶ τὸν ἀνεκίρουν θεόν. Ἐνὰς στρατιωτικὸς ἱατρός, στὸν μεγάλο πόλεμο εὐρέθῃ ἐνώπιον ἐνὸς κοφρογέροντος τῆς Ἀσίας. Μὲ μίᾳ πλύσι ἐπανήλθε ἡ ἀκοή καὶ ὁ ἱατρός ἐβαπτίσθη θαυμαστοποιός.

Αὐτὴ τὴν πρόδοσιν ἐπὶ τὴν ἀλλόττω τῶν θαυμάτων τὴν ἀπέδωκαν οἱ φυσιοφίται στὴν χημεία καὶ τὴ φυσικὴ πού ἤρχισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ν' ἀποσποῦν ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς φύσεως τὰ μυστικά της, νὰ χαλινάγουν τὰς δυνάμεις της, νὰ περιορίζουν τὰς βλαβερὰς ἐκφάνσεις καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν κάθε ἐκδήλωσιν τῆς διὰ τὰς εὐκολίας καὶ τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐνόμισαν καὶ ἐπίστευσαν πρὸς στιγμὴν ὅτι θὰ διεκδύσουν εἰς ὅλα τὰ βάθη τῆς σοφίας της, θ' ἀποκαλύψουν ὅλα τὰ μυστήρια καὶ θὰ φθάσουν μέχρι τοῦ σημείου ὥστε καὶ τὴν ζωὴν νὰ γνωρίσουν καὶ τὰ μέσα διὰ τὴν ἀναπαραγωγὴν της νὰ ἐφαύρουν. Αὐτὸ ἦτο τὸ πνεῦμα τοῦ 19ου αἰῶνος, ὃ ὁποῖος μὲ τὰς θαυμαστάς προόδους πού ἐπέτελεσε εἰς τὸ πεδῖον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἔβασε συγχρόνως καὶ τὴν σφραγίδα του σ' αὐτόν. Οἱ πλέον φανατισμένοι μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων δὲν ἐδίσταζον νὰ διακηρύττουν ὅτι τὸ πᾶν ἦτο μηχανισμός, ὅτι ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ μίᾳ μηχανῇ ἢ ὁποῖα λειτουργεῖ σύμφωνα μὲ τοὺς φυσικοὺς καὶ χημικοὺς νόμους, οἱ ὁποῖοι διέκουν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀντικείμενα. Ὁ ὕλισμός ἦτο τὸ δόγμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὅλα αἱ νεκρὰ γενεὰ με ἐνθουσιασμό ἀπορροφούσαν τὰ διδάγματα αὐτά. Διὰ τί, ἔλεγον, νὰ μὴ φθάσουμε καὶ εἰς τὴν τεχνικὴν ζωὴν ἀφοῦ ἐπέτυχθη ἡ παρασκευὴ οὐσιῶν διὰ τὰς ὁποίας ἔως τότε ἐνομίζετο ὅτι μόνον ἐπὶ τῶν ζωντανῶν ὁργανισμῶν παράγονται; Διὰ τί τάχα νὰ χαρακτηρισθῶμε ὡς παραφρονοῦντες μὲ τοὺς ἱσχυρισμούς αὐτούς; Μήπως ὁ μεγάλος Γάλλος γνηκὸς Μπερ-

τελὸ δὲν θεωρήθη ὅτι παρεφρόνησε ὑπὸ τῶν συναδέλφων του τῆς Ἀκαδημίας καὶ τοῦ Πανεπιστημίου διὰν ἀνήγγειλε ὅτι οὐδεμία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ ἀνοργάνου καὶ ὁργανικῆς χημείας καὶ ὅτι ὅλα αἱ ὅλα αὐταί, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται εἰς τοὺς ὁργανισμούς, θὰ κατασκευάζονται εἰς τὸ μέλλον εἰς τὰ ἐργαστάσια;

Κανένας δὲν ἀρνεῖται ὅτι χάρις εἰς τὰς ἐρεῦνας καὶ ἐφευρέσεις τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἡ ἀνθρωπότης ἐφθασεν εἰς ἕνα ἀφανταστον ὕψος ἀναπτύξεως. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ ἔως τὸ ἄλλο, δηλαδὴ τὸ ὅτι μίᾳ ἡμέρᾳ θὰ ἐξευρεθῇ καὶ τὸς τρόπος τῆς ἀναπαραγωγῆς τῆς ζωῆς, ἀπέχον πολὺ. Βέβαια ἀντερέπτησαν πολλὰ γινώσκαι αἱ ὁποῖαι ἐθεωροῦντο ἔως τότε δόγματα ἀπαράβατα. Τὸ άτομον τῆς ὕλης, τὸ ὁποῖον καὶ ἀνωμάσθη ἔτσι διότι ἐναντιάζοντο ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διαιεθῇ περαιτέρω, ἀπεκαλύφθη ὅτι συγκροτεῖται ἀπὸ ἕνα πυρῆνα καὶ ἀπὸ ηλεκτρονία τὰ ὁποῖα περιστρέφονται περὶ αὐτὸν μὲ μίαν ταχύτητα 30 χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον. Εἰς τὸ ἐλαχιστότατον αὐτὸ τμήμα τῆς ὕλης ἐνυπάρχει δόκιμος μικρόκοσμος, ὃ ὁποῖος ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόστασιν, τὴν σύνθεσιν, τὴν δυναμικότητα δὲν ὁστερεῖ τοῦ μακροκόσμου, πού μᾶς περιβάλλει καὶ ὃ ὁποῖος ὅσον περισσότερον μελετᾶται τόσο περισσότερες καὶ θαυμασιώτερες ἐκπλήξεις μᾶς παρουσιάζει. Καὶ ἀπὸ ποῦ προέρχεται τὸ άτομον; Δὲν ἤρτησεν νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἡ ἀπόρριξις αὐτῆς. Ἀπὸ τῶν κοσμικῶν αἰθέρων, ὃ ὁποῖος εὐρίσκεται ὑπὸ τὸν πρῶτον διαρκῶν δονήσεων, καὶ ὃ ὁποῖος συμπτυκνύμενος ἀποτελεῖ τὸ άτομον. Πολὺ καλὰ λέγει ὁ μὴ αἱ δυνάμεις αὐτῆς, ἢ ἄλλοτε φαινόμενα καὶ ἄλλοτε λαμβάνοντα ἐνέργεια ἀπὸ ποῦ προέρχεται; Καὶ πῶς παρουσιάζονται ἡ ζωὴ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν; Ὅλα αἱ προσπάθειαι ἐτείνον εἰς τὸ νὰ κατανοηθῇ ἡ μετὰ βας ἀπὸ τὴν νεκρά καὶ ἀνυψοῦν ὕλην, στὴν ζωντανή καὶ ἐμψυχο τοιαύτην. Ὑπέθεσαν ὅτι εἰς ὀρισμένην περίοδον τῆς ζωῆς, ὑπὸ ὀρισμένας ἐκτάκτως εὐνοϊκὰς συνθήκας, τὰ άτομα καὶ τὰ μόρια συνδέθησαν καὶ συνέπρασσαν τοιοῦτοτρόπως ὥστε νὰ ἀρχίσῃ ἡ ὁργανικὴ ζωὴ. Τί εἶνε ὁμῶς αὐτὴ ἡ θεωρία ἄλλο παρὰ μίᾳ ὁμολογίᾳ τῆς ἀγνοίας μας τῆς σημερινῆς καὶ τῆς μελλουτικῆς; Οἱ ὁπαδοὶ τῆς ἰδέας αὐτῆς ἐζητήσαν νὰ στηρίξουν στὰς θεωρίας τοῦ Darwin, τοῦ Roux, τοῦ Haeckel καὶ ἐπροφίτευσαν ὅτι δὲν θὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐπέλθῃ ἡ στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀνθρώπος θὰ κατασκευάσῃ μὲ χημικὰς συνθέσεις τὸ πρῶτον ζωντανὸν κύτταρον.

Θὰ εἶνε εὐκόλον αὐτὸ δταν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κεφαλὴ μόνον τοῦ σπερματοζωαρίου περιέχει 70 ἑκατομμύρια μόρια λευκάματος; Ἐνὰς Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων ὑπελόγησεν ὅτι καθεὺν κύτταρον τοῦ σώματός μας ἔχει τολάχιστον 5 δισεκατομμύρια μέρη ἀπὸ τὰ ὁποῖα κάθε ἕνα ἀντιπροσωπεύει καὶ ἕν ὄργανον μὲ καθορισμένην λειτουργίαν. Καὶ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ δημιούργημα, φρονεῖ ὁ ἀνθρώπος ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ τὸ κατασκευάσῃ μέσα στὸ ἐργαστήριό του; Τὸ κύτταρον, πού εἶνε ὁ τελευταῖος λίθος τοῦ ὁργανισμοῦ μας, εἶνε ἐπίσης δόκιμος ὁργανισμός, πού ἔχει ἰδικὴν του ζωὴν, μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαζοῦντα ὄργανα διὰ νὰ τρέφεται.

Ε. Β. Β. Α. Θ. 21 Ιαν. 1938

της της φηγάλης φάλο-
δραν. Βυρνος του Έ-
τηρίου κ. Ράουδ έσημέ-
σθησάτ του επί του άγ-
ήρος και της προσαρμο-
ν συγχρονισ πολιτισμίου,
ανέφην εις την άρχην
το άκροατήριον του εί-
το πλέον ενδιαφέρον ση-
σειράν αυτήν των μνησ-
πράτα εξ ανεπύθησας
ι τας οποίας καταβόλον
ταξού του 1820 και 1860
μιόσουν τον χαρακτήρα
πολιτισμίου των εις την
πανότατον, έξητάση δέ
να άναπροσάρμοσούν τό-
ων αίσθημα, την οικονο-
μην, τα σχολεία και τα
ων, τας ίδιαι των περι-
και ήθους —τό ίδιόν
λεμια— προς τας νέας
υπόκλους συνθήκας, υπό
έκπεριζόντα τα χρήματα
έξιστο ή άνασας της ζωής
υπέμνησεν επίσης εις τό-
του τι διεφύλαχθ από
αν —ήτοι ήρχισε από έ-
ιδόνας— εις την κοινω-
πολιτισμίου της σημερον
ρη ως άρχηστων πλέον.
ς υπήρξεν έν μέρει άνα-
ειλομένη εις την κανονί-
της ζωής. Μήπως και ο
νέφερον ο κ. Ράουδ, δέν
ν εποχήν που ο πολιτι-
μίων είχε φθάσει εις τον
ότι επάντα νάρ πέφικε
αν; Μήπως οι πολιτι-
της όποις δέν ήσαν άπο-
ι εις μεταβολήν ό-
ων, άνασας και των κα-
αι άντλήσεις της Βι-
της πιθανώς θα έλασκώ-
ραν έπιρροήν εις ήμεις
ι ίδιαι της περιόδου έ-
έκπεριζόντο εις την ά-
ον παρά εις την άφο-
ομηχανισμό. Έσκέπτον
ότερον να προστατεύθουν
ν την ζωήν παρά να την
ήτη ήτοι η γενική τάσις
κατά την έργεται μια πε-
ην διάρκειαν της οποίας
ς εποχής έγιναν δεκταί
κατά άλλων παρά ως
ματα. Η μόρφωσις άπο-
έφωσιν του πολιτισμίου
ς της νέας αυτής έπο-
ζεται με την παραδοχήν
ισ. Οι όρθολογισται έ-
ιλησαν επί αιώνας, ά-
πολύ βαθείαν έντονώσιν
κυρίως διότι τα δόγμα-
σσαν τό πνεύμα και την
ουσαθήσαν, να πείσουν
μη έμπιστεύεται εις την
ο 1830 όμως η νέα με-
ογίας άνέτρεψε την κοι-
Βίβλου, άφηνον από
μερικά από τας πλέον
οιήσεις του, άλλα προ-
ρόνως νέον κόσμον του
αι του αίσθηματος. Η
εις άνασας με τας άπο-
ανάμνησιν, όποια βαθ-
ση σχη, εις την έπιφά-
αι εξηκολούθουν να την
κατόπιν ο άγανακτισ-
νά άπλώνεται εις όλως
κοινωνίας και να λαμ-
σιν εκ μέρους των Γερ-
νων, που έβλεσκον τον
όρθολογιστή επί της Βι-
ο Δ. Φ. Στράους, ο έ-
δων, συνεχίζει ότι αι
Χριστού εις την Και-
άπαιτον ένδικον μί-
και τας έπιδιώξεις έ-
λου, και όχι ιστορικά
υποτρόπος εξηγείται ότι
οι συγγραφείς δέν έψη-
φέρουν ήσαν λέξιν ένα-
ορίας Κατόπιν ήτοι οι
αι οι άφιβαλλόντες ό-
ας των επί σειράν έτών,
σκεία και ή ήθική, κάθε
θεμιάς, έπληρώθη από
άπορίας.
ο συνεχίζων έθεσε τό έ-
ήτοι ή αξία της νέας α-
Μήπως κατέστησε την
νέαν γενίαν περισσο-
ν, περισσότερον πνευμα-
τικήν; Μήπως η άγχι-
ένεσταλή ή άνεγεννήθη;
οποιητική άπάτησις διέ-
Z. Z. Μύλλ, ένα από
κούς και ανθρώπους ά-
της Άγγλίας, όποδόν
ς μεθόδου της άναζητή-
λας δια της συζητήσεως,
θε βολικός εις τα προ-
ποχής του, με αυτό τό
ας με την λογικήν και
ομείαν και καταλήξας με
Εις τό μέσον της στα-
συνέγραψε τό βιβλίον
θρίσιν, τό όποιον δέν
της πολιτικής έ-
προς ά-
έπειον

Έδω και λίγο καιρό άνέγνω-
σα στα φύλλα πληροφορία διά
δικη που έγινε στο Μεσολόγγι,
και όπου μια κοπέλλα έκά-
θισε στο σκαμνί της κατηγορου-
μένης διότι χωρίς να έχει δίπλω-
μα Ιατρού ή άδεία να γιατρεύη
τόν κόσμο, αυτή έπεχείρησε α-
τό με μεγάλην έπιτυχία. Μάρτυ-
ρες για να την υποροπισθούν πα-
ρουσιάσθηκαν πολλοί και όλοι έ-
βεβαίωσαν πως έπασχαν από νο-
σήματα για τα όποια κανένας έ-
πίσημος τιτλούχος Ιατρός δέν ήμ-
πόρεσε να τους βοηθήσει, και για
τα όποια βρήκαν θεραπεία σ' α-
τήν που μαρτυρεί τώρα έδω στο
δικαστήριο. Δέν εινε ούτε ή πρώ-
τη, ούτε ή τελευταία φορά αυτή,
που γίνονται τέτοια διαδικασίαι.
Έφ' όσον υπάρχουν άσθενείαι που
δέν εινε δυνατόν να γιατρευθούν
σύμφωνα με τους κανόνες της έ-
πιστήμης, και έφ' όσον υπάρχουν
άρρωστοι που ζητούν την απόλυ-
τρώσι τους από τα βάσανά τους,
πάντοτε θα παρουσιάζονται και
αυτοδιδασκτοι θεραπευταί, οι ό-
ποιοι θα λαμβάνουν υπό την προ-
στασία τους όλους εκείνους που
άηλπισμένοι έγκαταλείπουν Ια-
τρεία και κλινικάς. Τό ζήτημα
που πρέπει να μάς άπασχολήσει
εινε τό εάν και κατά πόσον οι άν-
θρωποι αυτοί πραγματικώς όφε-
λουν εκείνους οι όποιοι έπικα-
λούνται τη συνδρομή τους, και έ-
άν πραγματικώς υπάρχουν έπιτυ-
χία και που όφείλονται αυτές.
Όσον όμως και αν θέλουμε, κα-
νεις να εινε άσθηρως εις τας κρί-
σεις του, δέν ήμπορεί παρά να
όμολογήσει ότι όλα αυτά δέν ε-
ινε δυνατόν να εινε αλητάτα
και ότι από τας χιλιάδας των έ-
γνωμόνων άσθενών, θα εινε και
άρκετοι οι όποιοι πραγματικά ά-
τηλλάγησαν από τας δεινάς που τους
κατέτρυχον. Αφ' ότου υπάρχει κά-
σιος υπάρχουν και Ιατροί, άλλοτε
βεβαία έπιστήμονες ασστοί, με
γνώσεις, με τίτλους και διπλώμα-
τα, άλλοτε όμως και χωρίς
τά έφ' όδία αυτά. Άλλως τε, από
της εποχής που δέν υπήρχον ά-
κόμα σχολαί ειδικοί και πανεπι-
στήμια, θεραπευταί δέν έλειπαν.
Τό ένστικτον της άμύνης και της
αυτοσυντηρήσεως εινε εκείνο που
μαζί με τό άλλο, τό της άναπα-
ραγωγής έσωσαν την ανθρωπό-
τητα και αυτά άκόμη τα ζώα.
Υπήρχαν βεβαία σημαντικά
βλάβαι, των όποιων ή αιτία ήτο
γνωστή, όπως παραδειγματός
γάριν τα τραύματα και σ' αυτάς
ή έπέμβασις ήτο καθαρως τεχνι-
κή και ή έπιτυχία εξητάτο από
τη δεξιότητα του έπεμβαίνοντος,
ο όποιος άλλοτε μεν κληρονο-
μούσεν από τους προγόνους ώ-
ρυσμένες έμπειρικές γνώσεις,
άλλοτε όμως ο ίδιος ήτο προη-
κιμένος με ίδιοφυϊαν ιδιαίτερι
προς τον σκοπόν αυτόν. Υπήρ-
χον όμως και άρρώστειες των ό-
ποιων ή προέλευσις ήτο άγνω-
στος, όπως όλες οι έσωτερικές
όνομαζόμενες. Και σ' αυτές έπι-
στεύετο ότι κάποια όλεθρία δύ-
ναμις έξωτερική προζενούσε τό
κακό, και ότι έπομένως όλη ή
προσπάθεια του θεραπευτού έ-
πρεπε να τείνη εις τό να άπομα-
κρύνει από τον πάσχοντα τό δαι-
μόνιον αυτό.

Από τη στιγμή αυτή άναίλει

ή ψυχική επίδρασις του θεραπευ-
τού, ή όποια πολλές φορές εξη-
σκετο και χωρίς να γνωρίζη ο
ίδιος διατί προκαλεί τά άποτε-
λέσματα, τά όποια άρχίζει και
ο ίδιος να πιστεύη ότι όφείλου-
ται σε κάποια ύπερφυσική δύ-
ναμις που έχει μέσα του, σε κά-
ποιο έκτακτο δώρο με τό όποιον
τόν έπρόκειεν ο δημιουργός. Η
ιστορία της ανθρωπότητας άρχί-
ζει μαζί με την ιστορίαν της ι-
ατρικής έπιστήμης. Και αυτή άρ-
χίζει με τους έξωρκισμούς για
να φθάση στη σημερινή ψυχνά-
λυσιν. Διότι επί τέλους τί έκα-
μναν οι διάφοροι κομπογιαννίται
κατά καιρούς, οι άντιπροσωποι
θρησκείων και αίρέσεων παρά
να εκβάλλουν τά δαιμόνια από τό
σώμα του ανθρώπου και τί κά-
μνει ο ψυχοανάλυτης περισσότε-
ρον παρά με την άνίχνεισιν του
παρελθόντος να εξεόρη την γε-
νεσιουργόν άφορμήν, τό ψυχικόν
ελατήριο τό όποιον προεκάλεσε
τη τωρινή κατάστασι, να τό φέρη
εις την έπιφάνειαν και να τό ά-
πομακρύνει από την ψυχή του άρ-
ρώστου τη συνεργασία του βε-
βαίως;
"Ολαι, αι θεραπείαι έθεωρούν-
το ως θαύματα, και όποιοι τας έ-
πραγματοποιούν έθεωρούντο θαυ-
ματοργοί, μάγοι, πάντως άνθρώ-
ποι, οι όποιοι είχαν την ύπερφυ-
σικήν ιδιότητα να έπιβάλλονται
εις τας κακάς δυνάμεις, τά δαι-
μόνια, ή άφ' έαυτών, ή διότι ή-
σαν μεσαζόντες προς υπερκοσμί-
ους οντότητας, θεότητας κλπ.
Και του Άσκληπείου της Έπι-
δαύρου οι λειτουργοί, και του
Lourdes οι λειρείς μαρτυρούν τας
ίδιαις άδυναμίας της έπιστήμης
και του ανθρώπου, της πρώτης
διότι δέν εινε εις θέσιν να εξαφα-
νίση κάθε νόσον, και του δευτέ-
ρου διότι καταφεύγει έν τη άπελ-
πισία του πανταχού όπου έλπίζει
να εύρη τη σωτηρία του. Η με-
λέτη των ως εκ θαύματος θερα-
πειτικών αποτελεσμάτων της Έ-
πιδαύρου μάς πείθει ότι με όλως
τάς προσόδους, με όλον τον πολι-
τισμόν, με όλην την τελειοποίησιν
των τεχνικών μέσων, με όλην την
ανάπτυξιν της Ιατρικής έπιστήμης
ή ανθρωπότης παραμένει ή ίδια."
Εκ παραλλήλου με ένα διαπρε-
πή χειρουργόν διαφημίζεται και
ο έπιτήδειος κομπογιαννίτης. Αι
αίθουσαι άναμονής και των μέν
και των δε εινε γεμάται από ά-
γονιδιώτας και εδγνώμονας πελά-
τας. Μια μόνον διαφορά υπάρχει
μεταξύ των δύο αυτών τάξεων ό-
σον άφορά την έκτίμησιν του πλή-
θους. Εις τους έπιστήμονας δια-
τυμνίζονται και διαδίδονται με
καταπληκτικήν ταχύτητα και χαί-
ρεκακίαν αι άποτυχία και τά
σφάλματα, εις τους μη έπιστήμο-
νας άποσιωπώνται μετά θρησκευ-
τικής εύλαβείας. Από τον έπι-
στήμονα έχουν τας μεγαλειτέρας
άπαιτήσεις, από τον μη τοιοούτον
τάς μικρότερας. Εις τον ένα δέν
συγχωρείται τίποτε, εις τον άλ-
λον τό πέν. Εις τον πρώτον που
έπιτελεί, όρσ και ένεργεί μόνον
με ανθρωπίνους ιδιότητες, αι ό-
ποια πάντα ως τοιαύτα εινε
άτελείς, ούδεμία συγκατάβασις,
εις τον δεύτερον που άντιπροσω-
πεί ανωτέρας υπερανθρώπους
δυνάμεις κάθε δυνατή παραχώ-
ρησις. Εις τό Lourdes προσέρχον-
ται κάθε χρόνο πολλοί δεκά-
χιλιάς άρρώστων. Από αυτούς
μετακοι μετρίως

1938
Ελπίδα Αικ